

Rasmussens Foredrag, da hun er en gammel Skolekammerat af Moder. Jeg tænker ofte paa, at Du vil have Kvinden til at stemme fouden alt det andet Arbejde hun har. Det er netop, hvad Fru Rasmussen siger: »Kvinder er altfor skrøbelige og har altfor meget at gøre til at faa Tid til at stemme». Naar jeg staar op, tager det mig fire Timer at blive færdig og tre Timer at gaa i Butikker, og naar man saa er til Bal om Aftenen og danser hver evige Dans, saa er man rigtignok nær ved at segne.

Margrete: De fleste af os lever heller ikke saa anstrengt et Liv som Du, Sallie.

Sallie: Jeg holder tre Modejournaler, og jeg faar aldrig mindste Tid til at se dem igennem. Det er rentud bortsmidte Penge at supskribere paa dem. Men hvad vil Du saa have mig til at synge. Her skal Du se nogle Sange, jeg tog med mig.

(Sallie lukker Noderullen op og tager nogle Sange ud. Taler medens hun sætter dem paa Nodestolen og sætter sig foran Klaveret),

Sallie: Disse Sange har Fru Rasmussen sunget ved sine Foredrag, og jeg synes, de er saa yndige. Fru Rasmussen bor nu hos os. Hun er en køn Kone, og saa fixe Klæder hun har. Men saadan en skrøbelig Mand, den Stakkel har faaet sig. Han gaar altid og surmuler. Han vil ikke ha'e, at hun maa rejse de ti Maaneder af Aaret for at holde sine Foredrag om, at Kvindens Plads er i Hjemmet. Men det kan nok være, hun har ham under Tøflen. — Det viser bedst, hvordan en Kone kan regere en Mand. Og Du som siger, at vi ikke har den indirekte Indflydelse. Du skulde bare se, hvor Hrr. Rasmussen er i Klemme.

Margrete: Ja, det maa være interessant. Han vover vist ikke at tro paa Kvinde-Stemmeret.

Sallie: Han sagde mig forleden, han troede ikke, Kvinderne havde Forstand nok til at danne sig selvstændige Meninger, de vilde blot stemme, som deres Mænd forlangte. — Men hvor var det kønt af Dig at indbyde dem til i Aften, for vi skal allesammen ud.

Margrete: Jeg er kun altfor glad over at have berømmelige Eksempler paa den indirekte Indflydelse nærværende. Men hvilken er Din første Sang?

(Margrete sætter sig ogsaa ved Klaveret. Sallie tager en Sang og læser den:

Womans love.

O darling, tho' you may not deign
To ease my hearts tumultuous pain,
Though you may utterly ignore
My words, my looks, I do implore
That I may at thy feet low lie,
And be thy slave until I die.

O darling, tho' the days may be,
A pain to you, they are a joy to me,
For woman's worship most is given
When by her lord she's harshly driven.
Oh, let me at thy feet low lie,
And be thy slave untill I die.

Margrete (alvorligt): Sallie Giddy, Du skal aldrig faa Lov at synge den Slags Sange i vort Hjem. De er en Vanære for vort Køn.

Sallie: Aa — jeg synes, de er saa yndige. Saa ganske som en stakkels forelsket Pige.

Margrete: Saa ganske som en Dumrian uden Spor af Selvagtelse. Jeg hader denne sig-i-Støvet kastende Slags Kærlighed. Kærlighed løfter og forædler, den hverken fornedrer eller degraderer. Har Du ikke nogen bedre Sang?

Sallie: Aa Margrete, Du er saa umedgørlig. Men Du skal ikke blive saa hidsig paa mig. Her saa Slutningen af denne, som hedder »Kvindens Lød».

To live and suffer, bear the smart
Of man's neglect with aching heart,

To make a world of love and trust,
And see it crumble in the dust,
To bear pain that is ne'er forgot —
This is sweet woman's touching lot.

Margrete (ude af sig selv): Men Herregud, vi har dog ingen Ligbægængelse i Aften. Hvorfor skal Kvinden altid afmales saa bedrøvet og klynkende, hænderridende og tænderskrørende i Stedet for stærk, selvtillidsfuld og glad?

Sallie (nervøst): Hvordan skal jeg vel vide det? Og Du skulde dog være den sidste, som skulde gøre Indvendinger mod Klager, Du, som altid siger, Du ikke har Magt nok, og Du, som altid er ked over, Du ikke har Stemmeret. Charles siger, at man ingen Notits tog af eders gamle Petition, og at de Mænd, I ikke vilde have valgte, blev sat til deres Embeder igen ved Valget. Hvis jeg var Dig, vilde jeg rigtignok holde mest af en bedrøvelig Sang.

Margrete: Jeg tror ikke paa Klager, jeg tror paa Arbejde. Forholdene bør ændres saaledes, at Kvinderne i denne By i det mindste kan komme til at gælde noget.

Sallie: Aa Margrete, Du har saadan en stærk Villie. Gid jeg aldrig maa blive som Du.

(Lise melder Charles, som kommer ind klædt efter sidste Mode).

Charles: Hallo Pigeboern. Synger I Viser? Skal I klinkelere hele Aftenen? (Han bøjer sig over Noderne og nynner Sangen, idet han eftergør en Kvindestemme. Sallie ler).

Lise: Hrr. Ernst Lassen (Lassen kommer ind).

Lassen: God Aften, mine Damer, god Aften Charles.

Alle: God Aften.

Lassen (skemtsom til Margrete): Frk. Margrete, det er nok Klanerne, der holder Møde for at kondolere hinanden over Klub-Feminismens Nederlag forleden.

Sallie: Vær hellere lidt forsigtig, hvordan De taler, Lassen. Hun er særdeles pirrelig i Aften. Hun vil ikke lade mig synge de Sange, Fru Rasmussen sang ved sine Foredrag. Hun kan ikke fordrage hende. Det er ikke af hendes Slags.

Lassen (inderligt): Nej, Himlen ske Tak.

Margrete: Ih, det var underligt. Fru Rasmussen er jo Deros Aandsfrænde. Hun ikke alene tror paa den indirekte Indflydelse, men hun øver den ovenikøbet.

Lassen: Hun har sin Mand under Tøflen.

Margrete: »At staa under Tøflen» er et af de synonyme Udtryk for indirekte Indflydelse, det andet er »at sledske for». Det er aldrig! »Tom, gør hvad Du tror er rettest og lad mig gøre, hvad jeg finder rettest, men det er: »Aa Tom, Du maa gøre det, ellers ved jeg, Du ikke elsker mig, eller ogsaa: »Tom hvis Du vover at gøre noget andet, end det jeg siger Dig, kan Du tro, Du skal faa med mig at bestille».

Charles (leende): Det gør Du godt Margrete. Don ene er Fru From og den anden Fru Rasmussen.

Sallie: Aa Charles, Du opmuntrer jo Margrete til at ville stemme.

Charles: Naa — ja, saa skal jeg nok tage Lysten dertil fra hende igen. Margrete, at stemme det er slet ikke, hvad man brouter af. Det er en ren Plage. I Gaar stemte jeg for tredje Gang i mit Liv. Ligesom jeg skulde købe min Billet til Belleville for at spille Golf, fangede Lassen mig, og det var en Skam af ham. Det havde hverken gjort fra eller til, om min Stemme var med eller ej.

Margrete: Jeg hører, at der var fem og halvfjerdsindstyve Mænd i Gaar, som tænkte akkurat det samme som Du, og deres forenede Stemmer skulde have ændret hele Valget. Gid jeg havde haft det Privilegium, som Du ringeagter.

Charles: Aa, hvad skulde Du vel bryde Dig om, hvad enten det Udsænkingssted er aabent eller lukket. Du har jo ingen Mand, der kommer ravende hjem derfra og slaar Dig. Sallie her bryder sig ikke en Døjt om, hvordan hele Verden gaar, naar hun blot faar sin Chocolate og sine Concertbilletter. Hvad Skade gør det vel Dig, om denne By ikke styres som den burde være styret?

Margrete: Nej — men det gør andre Kvinder Skade, og hvis blot den lykkelige stillede Kvinde vilde kæmpe for sin ulykkeligt stillede Søster, hvor meget bedre skulde da ikke Verden blive.

(Lise kommer grædende ind. Hun sætter Vandkaraffel og Glas paa Bordet).

Margrete (venligt): Hvad er der, Lise? Hvorfor græder Du?

Lise (heftigt hulkende): Aa, Frøken Margrete, det er min Søster Ma — — — rou — hun — er — her, aa — aa — aa . . .

Margrete: Vi er alle Venner herinde. Kald hende ind.

(Lise stikker Hovedet ud ad Døren og kalder)

Maren Blyth kommer ind. Hendes ene Øje er sorteblaat, den ene Kind er svulden, og den højre Arm i et Bind. Hun halter)

Margrete: Hvad er der paa Færde, Madam Blyth, er De kommen til Skade?

Maren: Aa nej, Frøken., død æ ingenting. Min Gamle derhjemme han ble' gal paa mej. aa saa bankede han mej. For Lise lyttede ved Døren, da Fruentimrene her hade Mode. Aa saa kom hun to mej aa sa'e: »Maren sa'e hun »nu gaar de hen aa lukker Døds Kælder, saa nu ka' Din Søn, Jim, ikke komme drukken hjem hvor ævige Lørdag aften, saadan som han alletider gør nu, aa Din gamle Mand, Jack, kan nu inte mer spille sin Løn bort hver ævigste eneste Uge som før, aa de' æ forde de nu har den enderekte Indfly'else.» — »Hva æ de'? spurgte jej. »Du ska' barestens ta Din Arm om Din Mands Hals, aa saa ska' Du smile aa tale godt for ham — aa saa gør han det. Prøv Du kun ad me Jack, min Tøs, aa faa ham to aa underskrive Perdishionen, for saa bli'er Kælderens smældet te». — »Gaa Din Vej», sa jej, »for Jack vil ha Kælderens aaben, aa han stemmer, som Sandrup ve ha. Jej ka ingenting gøre». Dersom Du barestens bru'er enderekte Indfly'else, saa gør Jack li'esom Du ve ha, sa'e hun. Og her har Du en Copi a dereses Perdishion, Frøken Margrete sa'e, Du skulle faa Arbejdsmændene te aa underskrive mo' dereses Tejn». Saa gik Lise, aa saa tænkte jej, jej ville prøve ad, aa da saa Jack kom, saa grinede jej to ham de boste, jej kunne. »Hvad griner Du saa djævelsk tosset for? sa'e saa Jack. Han hade nu ta'et en lille Taar, men inte mer æn te aa gøre ham fornøjet. Saa tænkte jej, a jej kunne prøve ad. Saa to' jej Frøken Margretes Perdishion aa sa: »Jack, »skriv under her, saa bli'er vi allesammen saa lække-lic». »Jo», sa'e han »men hold nu op aa kvæle mej». Aa saa to' han en Pen og jej støttede hans Haand, og han underskrev. Aa jej sa'e saa: »Den enderekte Indfly'else æ en stor Ting».

Lasseu: Margrete, her ser De, jeg har Ret.

(Fortsettes.)

Beretningen om Kongressen.

Fru Statsminister Qvams højst interessante Beretning om Kvindernes Stemmerets Kongress i København fra 6—11 August 1906 samt medfølgende Oplysning om Arbejdet for Kvinders Stemmeret i Norge, kan erholdes tilsendt, naar man skriver til Fru Münster, Bredgade 34.

Redigeret af Fru Johanne Münster, Bredgade 34, Kbhvn.